

[Statsministeren.]

der ingen som helst saglig Begrundelse for, at der er Forhandlingsmuligheder, at nogen af Parterne ser en Mulighed heri.

Dertil kommer, at man jo ogsaa fra de Partiers Side, som nu paastaar og beklager, at Forhandlingsmulighederne ikke var udtømt, ønskede, at man fra politisk Side skulde tage Initiativet til en saadan ny Forhandling, at man skulde henvende sig til de 3 Parter eller Faktorer — naar noget saadant er drøftet i et Udvalg, kan det jo hurtigt komme ud og kommer selvfølgelig hurtigt ud —, hvad der vilde virke som et vist Pres, en vis Opfordring til disse i Retning af at gaa ind i Forhandlinger og søge at faa en ny Overenskomst tilvejebragt. Men dette er efter min Mening en uheldig Vej; naar Parterne ikke paa eget Initiativ og ud fra egne Synspunkter ønsker at gaa til noget saadant, maa man altsaa fra politisk Side lægge Pres baade paa dem og paa Forligsmanden og det finder jeg som sagt uheldigt. Det er ikke desto mindre en Mulighed, der har været nævnt, men der har ikke fra nogen af de stridende Parter over for mig eller over for Forligsmanden været udtalt noget som helst Ønske om eller nogen Opfordring til at gaa denne Vej.

Det er i Udvalget henstillet til mig at foranledige, at Forligsmanden tager Sagen op igen. Det har jeg afslaaet, og det vedstaar jeg fuldt og helt mit Ansvar for, bl. a. ud fra følgende Betragtning: Hvis et saadant Forslag, der er nogenlunde eller rettere sagt ganske enslydende med det, der allerede to Gange er stemt ned — og Forligsmanden har jo udtalt, at det var hans Overbevisning, at Forslaget gik saa vidt, som man kunde gaa —, blev genfremsat, kan det saa tænkes, at der vil være Mulighed for at faa det vedtaget? Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen sagde noget om, at det var provokerende, at man havde forelagt det samme Forslag to Gange. Men hvis man nu altsaa gik til at lægge et Pres paa de nævnte Parter, og Resultatet da blev, at Forligsmanden kom med det samme Forslag for tredje Gang, saa vilde der formentlig ikke komme noget bedre ud deraf. Det er derfor min Opfattelse, at det nærmest vilde være at holde Parterne for Nar at komme med Forslaget for tredje Gang, efter at de to Gange ikke har ment at kunne acceptere det. Hvis det er det, man mener med, at Forligsmulighederne ikke er udtømt, saa spørger jeg: kan man saa ikke hævde, hvis Forslaget bliver forkastet for tredje Gang, at fjerde Gang vil det maaske kunne gaa, og paa den Maade blive ved at trække det ud til langt hen paa Sommeren?

Det er min Opfattelse, at det Resultat, man vil naa til, stort set er at faa Sagen trukket ud.

Man kunde saa tænke sig den Mulighed, at dette Pres og denne Paaavirkning fra politisk Side over for Forligsmanden, kunde bevirke, at han sagde: Ja, skal det have noget som helst Formaal, maa det selvfølgelig være et Forslag, som er bedre for Arbejderne end det, der tidligere er stillet, men som han altsaa var overbevist om, at man ikke fra anden Side vilde vedtage. Men vilde en saadan Fremgangsmaade være rigtig? Er det rigtigt, naar man har en Forligsinstitution, og det skal være faglige Afgørelser, der skal træffes, at man da fra politisk Hold griber ind i Striden og stiller sig paa den ene Parts Side? Dette er efter min Mening i fuldstændig Uoverensstemmelse med hele Forligsinstitutionens Opgave og hele dens Opbygning. Men hvad vil det føre til, og hvad vil formentlig Konsekvensen af dette blive? Ja, det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen har været inde paa det, og jeg skal, for det er et meget vigtigt Punkt i Sagen, understrege dette. Hvis man griber ind paa den Maade, at den, der forkaster, efter Opfordring fra Rigsdagen faar et Forslag, som er mere gunstigt — ja, de Folk er jo ikke saa dumme, de er vant til at forhandle, de ved, hvilke Veje de skal gaa for at opnaa det mest mulige —, da er det den sikre Vej til Forkastelse. Saa kommer Rigsdagen og siger til Forligsmanden: Saa skal vi have et bedre Forslag! Det er efter min Mening den direkte Vej til at umuliggøre ethvert Mæglingsforslags Vedtagelse i Fremtiden, og det vil jeg ikke medvirke til. Men det er det, de ærede Medlemmer her stiller Forslag om at gaa ind for, idet de har stillet sig bag meget stærke Ønsker om en saadan Fremgangsmaade.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen talte igen om det saglige Indhold af Mæglingsforslaget. Jeg tror aldrig, man her i Rigsdagen har beskæftiget sig meget og indgaaende med de enkelte Satser i et Mæglingsforslag og bedømt det lønmæssigt og rent økonomisk; og det er efter min Mening heller ikke Rigsdagens Opgave. Hvis det skulde være Rigsdagens Opgave at træffe den rigtige økonomiske Ordning baade for den enkelte og for Samfundet, saa maatte vi ind paa Voldgiftstankens Vej, saaledes at man paa Forhaand havde sagkyndige Folk til at undersøge og udarbejde et Forslag, ikke som et Mæglingsforslag, hvis Hovedformaal som rigtigt bemærket er at blive vedtaget, men et Forslag, som virkelig